

KANADSKÉ LISTY

"Publications Mail Registration No. 09820"
Agreement No. 40012841.

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3. Tel. /905/ 278-4116.

E-mail: mirko388@allstream.net

No.7-8, Vol.30., July-August--červenec-srpen 2006.

Valdětinský palác - budova českého Senátu

Desáté výročí vzniku českého Senátu je tou pravou chvílí si říci, jak daleko. Mým přáním je, aby se Senát co nejvíce otevřel veřejnosti, aby úspěchy, kterých senátoři dosáhli, oceňovala nejen odborná a zapsaná veřejnost, ale i lidé, kteří se o politiku běžně nezajímají. Demokracie musí fungovat tak, aby lidé nebyli politikou roztrpčeni a o zákony se nemuseli moc starat, protože dobré zákony je vedou, aniž by je sužovali.

Chtěli bychom naše spoluobčany seznámit s prostředím, kde zasedáme, a větší propagací a informovaností je přesvědčit o tom, že Senát má v demokratické společnosti, jakou naše země nyní je, nezastupitelné a důležité místo.

Přemysl Sobotka
předseda Senátu

Vláda schválila smlouvu s Kanadou usnadňující práci mladým

Vláda schválila česko-kanadskou smlouvu, která usnadní pracovní pobyty mladých lidí v obou zemích. Pokud dohodu odsouhlasí také parlament a podepíše prezident, budou moci Češi v Kanadě a Kanadé v Česku od příštího roku získávat pracovní víza a povolení. Obdobné ujednání má Česko již s Novým Zélandem a nyní probíhá ratifikace dohody s Austrálií.

Rádio Praha 12.4.2006

Pomník Jana Žižky z Trocnova u Přibyslavi.

Dalajlama je čestným občanem Kanady

Jeho Svátost 14. dalajlama, nejvyšší duchovní a světský představitel Tibetanů, byl 22. června poslánec kanadské Dolní sněmovny zvolen čestným občanem Kanady. Návrh Nové demokratické strany byl přijat jednomyslně celou sněmovnou. Dalajlama se stal teprve třetí osobností, již byl tento titul udělen. Před ním se této pocty dostalo pouze Nelsonu Mandelovi, bývalému prezidentovi JAR a nositeli Nobelovy ceny míru, a Raoulowi Wallenbergovi, švédskému diplomatovi, který za 2. světové války zachránil tisíce maďarských Židů před smrtí. Ve zvláštní rezoluci o udělení čestného občanství 14. dalajlamovi se uvádí, že tento nositel Nobelovy ceny míru je předním světovým zastáncem míru a nenásilí. Tibetští duchovní vůdce žijící v indickém exilu zároveň ve dnech 9. - 11. září tohoto roku navštíví Kanadu. www.parl.gc.ca

Kanada přijme uprchlíky z Barmy

Ministr občanství a přistěhovalectví Monte Solberg oznámil spolu s nejvyšším komisařem pro uprchlíky OSN Jahanshahem Assadim 20. června při příležitosti Mezinárodního dne uprchlíků, že Kanada přijme 810 barmských uprchlíků nacházejících se v thajském uprchlickém táboře. OSN identifikovalo 13 000 (z celkových 140 000) uprchlíků, kteří potřebují přednostně přemístění. Jedná se o skupiny lidí, které byly pronásledovány, mučeny, vězněny nebo násilně přemísťovány. Kanada přijme uprchlíky spolu s Austrálií, USA, Novým Zélandem, Finskem, Dánskem, Norskem, Švédskem, Británií a Holandskem. Do Kanady se přesunou především Karenové, jedna z etnických menšin Barmy.

Čech z Kanady: Sokolství obohatilo můj život

Na letošní slet „přítelů“ i Jan Waldauf z kanadského Toronta. „Když komunisté po Unoru 1948 Sokol v Československu zakázali, v tradici pokračovaly krajské jednoty v zahraničí. Pořádaly i slety. Byl jsem po válce na všech sedmi,“ říká hrde náčelník kanadského Sokola.

„První se konal v roce 1962 ve Vidni, další v Curychu a v Montrealu. Poslední byl v roce 1990 v Paříži. A pak už nastoupila Praha, kde se první slet po pádu komunismu uskutečnil před dvanácti lety,“ dodává Waldauf.

Náčelník si stěžuje, že mají málo mladých lidí. Mládež dává před hromadným cvičením přednost navštěvám posiloven a fitness center.

„Naše sokolská jednotka má

asi sto šedesát dospělých členů a čtyřicetku členů v žactvu,“ podotýká Waldauf.

„Chybí nám dorost, mladí ve věku od šestnácti do pětadvaceti let. To je naší největší bolest, protože jedině dorost zaručuje budoucnost Sokola na další léta.“

Součást života

Věrní sokolové se shodují, že Sokol je součástí života. „Sokolství nesmírně obohatilo můj život,“ svědčuje se Waldauf.

„Cvičit mohu kdekoliv, ale jen v Sokole jde také o myšlenku bratrství a soudržnosti, která vždy mezi námi byla a pořád se udržuje. Aspoň u nás v Kanadě. Sokol je čestný a drží slovo, a proto sokolství považuji za nesmírně obohacení svého života,“ dodává.

Rebarbora s jahodami

Potřebujete:

400 g rebarbory, 200 g jahod, 2 lžice sherry, 4 lžice cukru, špetku mletého hřebíčku, 3 vejce, 1 balíček vanilkového cukru, 3 lžice mandlí

Postup:

Troubu předehřejeme na 180 °C. Rebarboru očistíme, sloupneme a nakrájíme na asi 1 cm silné kousky. Vložíme do zapékací nádoby. Jahody očistíme a nakrájíme na plátky. Rozdělíme na rebarboru. Pokapeme sherry. Smícháme 1 lžici cukru s hřebíčkem a ovoce posypeme. Z bílků ušleháme pevný sníh. Žloutky utřeme s vanilkovým cukrem a zbývajícím cukrem. Přimícháme mandle a sníh. Krém nanese na ovoce. Pečeme asi 20 minut na střední liště (horkovzdušná trouba 160 °C).

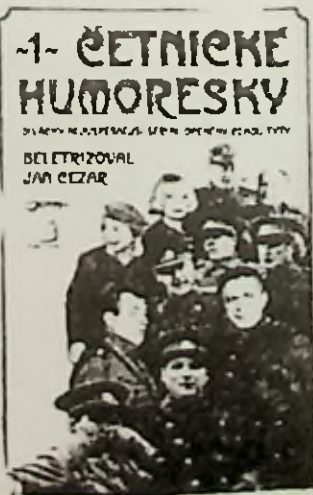
Po tragické smrti Jána Langoše se stal předsedou "Ústavu pamäti národa" Ing. Marián Gula, Bernolákova 12, 921 01 Piešťany.

Knihu humoresek pokřtí v pivovare

Brno • Loňský nejúspěšnější televizní seriál z dílny České televize Brno Četnické humoresky se dočkal knižního vydání. Příběhy prvorepublikových strážců zákona zpracoval do literární podoby Jan Čezar. Knihu vydává brněnské nakladatelství Jota, lidem ji představí dnes od šesti hodin v Pivovarské restauraci na Mendelově náměstí.

„V první knize je třináct kapitol z první série seriálu,“ uvedla Zuzana Klimplová z Joty.

Slavnostní křest knihy se bude konat dnes odpoledne

Knižní Četnické humoresky

v Pivovarské restauraci na Mendelově náměstí. Přitomni budou režisérka seriálu Pavlína Moskalýková, dramaturg Miloš Fedáš nebo beletrizátor Jan Čezar, z herců například Michal Dlouhý, Alena Antalová, Zdena Herfortová, Erik Pardus, Zdeněk Junák nebo Jiří Pecha.

V šest hodin začne na terase restaurace veřejná autogramiáda herců a tvůrců seriálu. Další díly knižních Četnických humoresek vyjdou v nakladatelství Jota letos v říjnu a potom příští rok na jaře. 27.-28.11. 66

GRATIAS AGIT Award Laureate 1998

DR. H. C. MILAN VYHNÁLEK

Austrálie
Australia

Milan Vyhnálek was born in 1925 in Hnátnice, in the district of Ústí nad Orlicí, Czech Republic. After 1948 he was imprisoned by the communist regime, but managed to escape and make his way to Australia, where he set himself up in business in the cheese making sector. His company was extremely successful and, twenty years later, he started exporting to southeast Asia, Japan, the United States and Europe.

In the 1980s, he sponsored the repair of the church in his native village of Hnátnice.

Since 1990, Mr. Vyhnálek has sponsored study placements in Tasmania for Czech graduates of the Czech University of Agriculture, for which he has been awarded the honorary title of *doctor honoris causa* at the Agricultural University in Prague. In June 1994 he received the Red Seal and Gold Medal of the Agricultural University in Brno. In his new homeland he was awarded the Order of Australia in 1972 and then again in 1993.

He has been an active member of the local Czech compatriot community, and is one of the best-known and most prominent Czech compatriots in Australia.

narodil se r. 1925 v Hnátnici, okres Ústí nad Orlicí. Po r. 1948 byl komunistickým režimem vězněn, ale podařilo se mu uprchnout a odejít do Austrálie. Tam začal v r. 1955 samostatně podnikat v oboru výroby sýrů. Jeho firma byla mimořádně úspěšná a o dvacet let později zahájila export do jihovýchodní Asie, Japonska, USA a Evropy.

V 80. letech sponzoroval opravu kostela ve své rodné obci Hnátnice.

Od r. 1990 sponzoruje studijní pobyty českých absolventů Vysoké školy zemědělské v Tasmanii. Za to byl odměněn titulem *doctor honoris causa* na Vysokém učení zemědělském v Praze a v červnu 1994 získal Červenou pečť se zlatou medailí na Zemědělské univerzitě v Brně. V nové vlasti obdržel v r. 1972 poprvé a v r. 1993 podruhé Řád Austrálie.

Je aktivní v místní krajské komunitě a patří mezi nejznámější a nejvýznamnější české krajany v Austrálii.

WHY IS ENGLISH SO HARD?

We'll begin with box, and the plural is boxes;
But the plural of ox should be oxen, not oxes
Then one fowl is goose, but two are called geese
Yet the plural of moose should never be meese
You may find a lone mouse or a whole lot of mice.
But the plural of house is houses, not hices
If the plural of man is always called men,
Why shouldn't the plural of pan be called pen?
The cow in the plural may be cows or kine,
But the plural of vow is vows, not vine
And I speak of a foot, and you show me your feet,
But I give a boot - would a pair be called beet?
If one is a tooth and a whole set are teeth,
Why shouldn't the plural of booth be called beeth?
If the singular is this and the plural is these,
Why shouldn't the plural of kiss be nicknamed keso?
Then one may be that, and three may be those.
Yet the plural of hat would never be hose,
We speak of a brother, and also of brethren,
But though we say mother, we never say methren
The masculine pronouns are he, his and him,
But imagine the feminine she, shis, and shim!
So our English, I think you will all agree,
Is the trickiest language you ever did see

Anon. (reprinted from a recent issue of DISTING,
the CUSO Nigeria newsletter.)

Kanadské Listy

INDEPENDENT PUBLICATION
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Miroslav Janáček.
Secretary of the Editorial Board:
Jana Janáčeková-Bayerová.
Tel: 905/278-4116.
E-mail: miroslav388@allstream.net

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
„Kanadské Listy“, 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 3A3, Kanada.
List vychází 6x za rok.

Předplatné na 1 rok:
Kanada ... \$ 20:00
USA ... \$ 28:00
Zámoří, letecky ... \$ 30:00

Sdílění čtenářů v ČR: Dobrovolné
předplatné lze poslat na adresu:
Renáta Kolářová, „Kanadské Listy“,
Máchova 472, 252 63 Roztoky u Prahy,
(tel. po 17 hod. 233 910 340 nebo
e-mail r.kolarova@centrum.cz)

Sdílění čtenářů na Slovensku:
Dobrovolné předplatné lze poslat poštov-
ní poukázkou typu „C“ nebo v hotovosti
na adresu:
Jaroslav Kašík, „Kanadské Listy“,
Kaličiánska 23, 917 01 Trnava.

Z KRAJANSKÉHO ŽIVOTA

Z Montrealu se o-
zval MUDr. Norbert
Každan a poděkoval za publikaci „Pamětník Vojna“
u Příbramí. Byl tam vězněn v letech 1953 až 56,
a na Bytízu v letech 1956 až 59. Celkem si od-
seděl 12 let. Ani na amnestii v r.1960 nešel do-
mů. Dočkal se svobody až v r.1962. --Předsedou
Slovenské luth.církve sv.Pavla, 1424 Davenport
Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8, tel./416/656-5259, je
Ján Pečkovský. Duchovním správcem je Rev. Ladi-
slav Kozák. Čestný předseda sboru dr.Bohuslav
Dérer, žije v Calgary, Alta. --Jiřina „Inka“ Stein-
ská-Smutná, která žije v Torontě od 50.let, se
narodila 5.července 1923 ve Vysokém Mýtě. Vzala
si Jana Steinského v roce 1945. --Karel Elhen se
před časem v Montrealu s přáteli vsadil, že do-
stane řidičák pro svého psa. Povedlo se mu to.
--Anglický výraz „woodchuck“. Kdo zná české slo-
vo? --V Kelowně, BC žije Bill Řízička. Je to le-
genda mezi včelaři. Řekl novinářům, že včely a
černí psi se nesnášejí. --Do č.6/2006 „Českých
Listů“ se dostali montrealští krajané M.Fuchso-
vá, V.Alince, Alois Fogl a manželé Vonkovi. Auto-
rem snímku byl ředitel OKV Zdeněk Lyčka z Pra-
hy. --„Sokol Canada“ změnil adresu na: 411-
1369 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6P 4J4.
--Ztratil se nám pouťorový exulant Albín
Kostečka. Kdo něco ví? --Přátele v Kanadě
zdraví Oldřich Trsek, který je spokojen v
Táboře. --George Brady pochází z N.Města
na Moravě a žije v Torontě.

(905) 823-4844

Dr. George F. Zagal
Dr. Catherine A. Zagal
Dentists

1096 Feeley Court
Mississauga (Clarkson), Ontario L5J 4S5

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada, through the Publication
Assistance Program (PAP) towards our mailing costs.

Canadian Patrimoine
Heritage canadien

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

V půli června 2006
se v Edmontonu ko-
nal 58.Celokanadský kongres Českého a slovenského
sdružení. Montreálskou odbočku reprezentovala paní
M.Fuchsová a dr.Štefan Horný. Přítomen byl velvy-
slanec ČR v Kanadě Pavel Vošalík, kulturní attaché
Jan Buben a hon.konzul z Calgary Jaroslav Jelínek.
Cenu TGM dostal hudební skladatel Jiří Traxler. --

Na Concordia University v Montrealu nadchla naše krajany slovenská taneč-
ní skupina Lúčnica 14.7. Mají vlastní profesionální orchestr čítající 8
hudebníků. Za 58 let prošlo souborem přes 2.000 mladých lidí. --Máte zájem
o ukázkové číslo „Montreálského Věstníku“? Pište na adresu: Alena Martinů,
5080 Glencairn Ave., Montreal, Que. H3W 2B4. --Senátor Edvard Outrata žil
v Kanadě v letech 1969 až 1993. Vrátil se do rodné země /do rodného Brna/

v roce 1993 a stal se šéfem Čs.statistického úřadu.
Před časem poskytl interview listu „Prague Post“. Ty-
to noviny považuje za kvalitní. --Malá oprava: Otakar
V.Šírek, MD, MA, PhD, Professor-Emeritus Dept. of Physio-
logy, U. of Toronto, žil v letech 1948 a 1949 ve Švéd-
sku a do Kanady se přistěhoval v roce 1950. Narodil se
v Bratislavě 1.12.1921 a zemřel v Torontě 5.5.2006. --
Duchovním správcem našich krajanů katolické víry v
Hamiltonu a v Burlingtonu je P.Pavel Norbert Rouš, Opra-
em. Vydává časopis „Pomněnka“. Adresa je: 464 Plains
Rd. West, Burlington, Ont. L7T 1H2. Tel./905/ 523-1932.
--Malá změna adresy: Jan A.Seyfried, Pinebrook Farm,
10955 Clarkway Drive, Brampton, Ont. L6P 0W2. Tel. 905-
794-0162. --Profesorem farmakologie na lékařské fakul-
tě U. of BC byl od r.1976 dr.Rudolf Vrba. Jeho kniha
„Utekl jsem z Osvětimi“ byla přeložena do šesti jazy-
ků. Narodil se v r.1924 v Topolčanech jako Walter Ro-
senberg. Po dvou letech věznění v Majdanku a v Osvěti-
mi, se mu se spoluvězněm Alfredem Wetzlerem podařilo
uprchnout na svobodu. Ještě v dubnu 1944 sepsali v Ži-
lině zprávu, která napomohla k odhalení nacistických
válečných zločinů a dodnes patří k základním dokumen-
tům o vyhlazovacích táborech. --„Lázeňské Listy“ v Lu-
hačovicích přinesly zajímavý článek o montreálském Mi-
lanu Havlínovi. Měl nadpis „Nemůžete si přát lepší
krajinu“. Za totality byl 15 let vězněn. Do Kanady se
vystěhoval v prosinci 1968 s manželkou a dvěma syny.
Brzy si otevřel školku, která měla na 2.000 roslin.
Dnes je hlavním zahradním architektem Montrealu. --MU-

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hod.:
pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Nejnovější české bestsellery,

(Viečnosť, Účt. Kuras, Frýbová, Legátová, Hájlová ...)
politické, historické i romantické romány, dětské knihy, kuchafky,
detektivky i biografie ... 100 různých CD (hudba, pohádky, milované slovo), naučné i zábavné
CDROM, filmy na DVD, křižovky, slovníky, učebnice, kalendáře 2005, CZ nálepky, karty,
hračky a další české věci ...

Vyžádejte si katalog slovenských knih!

Pozoruhodné novinky:

V.Michal: „Báječný rok /deník 2005/, 360 stran,
CA \$ 30. Václav Havel: „Prosím stručně“, 256
stran, CA \$ 33. Jan Drábek: „Hledání štěstí
u cizáků“. Tyto knihy obohatí Vaši dovolenou!

Volejte, pište, mailujte, rádi se Vám budeme věnovat!

Navštivte naše webové stránky

www.czech-books.com

nebo volejte zdarma 1 877 287 1015

1652 Mountbatten Place, Victoria, BC-V8S 5J9.

Jan Matějovič, jeden
z nejmladších pří-
slušníků pouťorové
vlny, oslavil 22.4.
své 77.narozeniny.
Narodil se v Klato-
vech, ale srdcem je
Chod. Z lágru v Ně-
mecku emigroval nej-
dříve do Anglie v
akci „Westward Ho“,
ale v r.1951 se pře-
sunal do Kanady a
usadil se v Torontě.
/Není pravda, že při-
šel na lodi „LeRoy
Eltinge“ v dubnu 1949./
Má svou továrnu v
Maltonu, pracuje stá-
le ve farnosti sv.Vá-
clava, byl skautem a
hlavně se věnoval své
rodině. Na obrázku je
se svými syny. Nedávno
se vrátil z návštěvy
rodné vlasti.

Stále živá jako rtuť
je montreálská lékařka
Eva Procházková.

Dr.Jiří Bubeník z Guelphu
napsal pro list „Dobry den“
článek o lécích proti Alzhei-
merové chorobě. --Česká jídla
mají v restauraci METRO, 164
Victoria St. N., Kitchener, Ont.
N2H 5C6. Majitelka: Iva Rouš.
--Paní Weiderová oslavila
„100“. --Český gen.konsul P.
Mikyska se dobře uvedl mezi
diplomaty různých zemí v To-
rontě. A „European Reporter“
přinesl v květnu jeho foto. --
V Torontě zemřel ekonom Ber-
nard Ostrý, 78. Byl ruského pů-
vodu. --Hledá se J.Held a F.Jiráček.

Trochu osobní historie: Po práci na farmě
blízko Markhamu, se vydavatel t.l.v září
1951 přesunul do Toronta a díky tehdejší-
mu redaktorovi „Nového domova“ našel po-
kojík v domku na Highview Crescent u kra-
janské rodiny. Jmenovali se Adlafovi a po-
cházel z Daruvaru /v dnešním Chorvátsku/.
Ztrávil jsem s nimi mé první kanadské váno-
ce. Byli to hodní lidé.

☺ „Tak co, paní Vomáčková, slyšela jsem, že ten váš
dělá řidičák. Jak dopadl?“

☹ „Nevím, teprve dnes jdu za ním do nemocnice.“

☺ Jde otec s dítětem po ulici a po chvíli malý prosí:
--Tati, táhni mi chvíli autíčko. --Tady? Na ulici?, co
by si o mně pomysleli lidé!“

☹ „No, vidíš! A doma mi ho pořád bereš!“

☺ Policajt zastaví auto a osloví řidiče: „Pane řidiči,
znáte dopravní předpisy?“

☹ „Ano, co potřebujete vědět?“ odpoví řidič.

Z ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKA Skutečně pozoruhodná kniha: Miloš Zeman-"Vzestup a pád české sociální demokracie". Autor narozený v Kolíně v r.1944 se řídil heslem "Padni, komu padni" a sám knihu označil jako "politický horor", protože přesně tak se veřejnosti jeví naše politická scéna po 16ti letech politické svobody. Kniha má 280 stran.--Býv.čs.diplomat Bohuslav Hynek je aktivní ve "Společnosti přátel Podkarpatské Rusi". Pomohl, že ve Lvově je nyní český konzulát a Rusíni tam mohou žádat o pracovní povolení v ČR./Dříve museli jet do Kijeva./ B.Hynek nám poslal delší článek nadešlý "Zachoditě v gosti". Sdílí názor, že rusínští přesídlenci, kteří přišli do ČR za prací, de fakto naší noví spoluobčané, hledají komunitu, která by jim pomohla v integraci, v případě potřeby přispěla radou, kam se obrátit s otázkami každodenního života a existence. Také mladí lidé přicházející k nám nyní z býv.Podkarpatské Rusi, by si zasloužili pomoc dobrovolníků, aby snadněji sklouzli do prostředí, jeho součástí byli svého času jejich dědové. Teď: když vás někdo z Podkarpatska pozve v Česku k sobě domů, berte to zcela vážně. Není to je fráze. Nejlépe ovšem bude, pokud ho vašim pozváním předejdete.--

PhDr. Jiří Kotyk, par-
tubický historik č.1.

Horázdovské byly známy plánovitým chovem perlorodek v řece Otavě. Zavedli ho zde hrabata z Rumerskirchen na počátku 19. století, i když se perlorodky v Otavě vyskytovaly už dříve. Vylou perlorodek se věnovali i Kinsti. V polovině 19. století bylo prohlédnuto na 25 tisíc perlorodek a nalezeno 706 perel. Poslední výlov se uskutečnil v roce 1944. Horázdovské muzeum dokumentuje historii města spojenou s dárny dary řeky Otavy - perlorodkami a zlatem.

Památník Karla Čapka a expozici Ferdinanda Peroutky na Strži u Dobříše, navštíví ročně na 15.000 osob. Byly zavedeny rodinné vstupenky a slevy pro seniory.--S úmyslem připomenout občanům ČR zločiny komunistického režimu, uspořádal 24.5.2006 předseda Senátu Parlamentu ČR, MUDr. Přemysl Sobotka, spolu s Pražským akademickým klubem 48 /PAK 48/, v hlavním sále Valdštejnského paláce v Praze seminář "Vysokoškoláci za svobodu a demokracii". Mezi řečníky byl předseda PAK 48 Zdeněk Boháč a MUDr. N. Kavalírová, předsedkyně Konfederace politických vězňů ČR.--

V srpnovém čísle měsíčníku "Krásná paní" byl zajímavý článek "Vila Sakura, japonský sen". Týká se zajímavé stavby v Roztokách u Prahy /obrázek jsme přinesli v min. čísle/ a spisovatele a cestovatele Josefa Hlouchy. Populární čajovnu přestěhoval do suterénu Lucerny. Hloucha zemřel v Praze 1957 a jeho sbírky jsou dnes v Náprstkově muzeu a v Národní galerii v Praze./V Chicagu žil a zemřel krajan podobného jména./--V Koutě na Šumavě začali po 35ti letech zase točit vlastní pivo. Před tím je vařili 235 let, od r.1736. Obec je známá v historii tím, že se tam v r.1431 odehrála bitva u Domažlic. Od čtenářů "KL" se dovídáme, že Chodové se budou snažit tou nejschůdnější formou nahradit druhého českého lva na státním znaku ČR oficiálním znakem strážců hranic - hlavou psa. Nápad je sympatický i skautům. /Bude zřejmě třeba získat pro ten návrh p. profesora Loudu v Olomouci./--Skupina českých historiků měla možnost navštívit ve Švédsku všechny depositáře, kde jsou věci odvezené Švédy z Prahy po 30ti-leté válce.

Rady těm, kteří se touží koupat na Jadranu

Gradač na Jadranu, mezi Solitem a Dubrovnikem.

Slovenské jazyky jsou jako sestry - říkával tuším již v 19. století Pavel Josef Šafařík. Někdy se těžko domluví - dodal jsem v jednom fejetonu před několika lety. Blízkost, příbuznost slovenských jazyků často vede naše nekužené turisty ke klamným představám, že se s Čechy s kterýmkoliv Slovanem snadno domluví. Zapomíná ale, že jsou v tom různé "háčky", na které se může natchytat. Názor, že každý našinec jugoslávštine dobře rozumí, je zcela nesprávný. Už proto, že žádná jugoslávština neexistuje.

Tisíce našich turistů, kteří hodlají letos strávit dovolenou na některém z černihých charvátských otoků, asi vědí málo o slovech, která znějí sice v obou jazycích (češtině a charváštině) stejně, mají však různý význam. Odborně se taková slova nazývají homonyma. Už jsem jednou takové slovo použil. Tak tedy jakmile ve styku s charvátskými hostiteli přijde řeč na otok, nesházejte se hned po octanu a nevytýkejte manželovi, že jej nepřiblížil do kufru. Jde přece o ostrov, kam jste přijeli se pořádně opálit a zrekreovat. A obala otoka už vůbec není nějaký obklad na oči, nýbrž jednoduše pobřeží ostrova. Na ostrov se obvykle dostanete lodí. Radím vám, abyste nevstupovali do vody tam, kde je tabulka brod. Nebyť to ideální místo k přechodu moře, jak byste se mohli snad domnívat. Označuje pouze přístaviště brodu - lodí, kterou hodláte nebo již jste na ostrov dorazili.

Řekne-li vám krásně opálený Charvát, že by vám (zejména samozřejmě mladým dívkám a paním) s radostí ukázal krásnou velkou luku, nečešte se, že snad spatříte krásné velikou louku. Pozvání však přijměte, protože můžete vidět velký přístav. Až se vás náhodou zeptá, jste-li samice nebo samice, nepohoršujte se. Nezjistíte vaši vášnivost, chce pouze vědět, zda jste svobodný nebo svobodná. Odpoví-li kladně, může se vám stát, že vás (dívký) pozve laskavě společně doručovat. Nebude se spolu ručkovat, abyste snad někde doručovali, ale můžete naopak v pobřežní restauraci, bistro nebo bufetu dobře posnít. Bude-li se vás charvátský hostitel, plavčík nebo už kamarád vyptávat, zda jste neviděli konohara, nedominujte se, že vám snad chce ukázat nějakou raritu, kde si koně mohou vyházet z kopytky. Pouze hleďte číšníka, aby mohl tu dobrou snídani zaplatit.

Zavede-li vás charvátský kamarád (nebo již přítel) řeč na to, že bude-
t

dobrá teplota zraka, že vás pozve na projíždku po moři na lodičce, nevyvalujte na něj hned oči. Nehude sobě ani vám snad zasouvat pod oční víčka teploměr. Nanejvýš se pújde podívat na venkovní teploměr, jaká je teplota vzduchu. Ani konstatování (když už budete na lodičce), že Ladija ljulja neznamena, že snad Lada ze sousední lodičky vykonává svou malou potíchu přímo do moře. Chce vám jednoduše pouze oznámit, že se loď houpe.

Po prvních dnech příjemného koupání, pavalování a nerozumného opalování na pláži se obvykle vydáte na místní trh. Má stále svůj neopakovatelný půvab a v mořském ještě připomíná Orient. Jestliže vám prodáváči budou nabízet belí a černí luk nebo kikrikí, nemyslete, že se tu prodávají sportovní potřeby a kohouty u jednoho stánku. A neodmítejte hned s tím, že jste se sem přišli rekreovat a nikoli nakupovat charvátské kohouty a různobarevné luky. Váš konzervový jídelníček, který jste již doma připravili na celou dobu pobytu, by mohl dobře zpestřit česnek a cibule a večer a vína byste mohli louskat burské ořisky. Pokud ušetříte nějaké charvátské kuny, zatoužíte možná zajít si do restaurace na nějaký lepší osvěžující nápoj. Vůbec se nečervenejte, řekne-li vám číšník, že vám hned přinese hladou pice. Zní to sice našemu uchu nepřijemně, ale jde pouze o studený nápoj, stejně jako cedulka u různých studní nebo vodovodních kohoutků, že je ta voda za pice znamená, že jde o pitnou vodu.

A ještě tak na okraj turistům ze Strážnice bych radil, aby svým charvátským hostitelům, či přátelům neprozrazovali, odkud vlastně pocházejí. Mohli by si totiž myslet, že si z nich utahujete, nebo že jste značně neslušní. Strážnice totiž v charvátsko-srbské podobě psána jako strážnjica označuje onu část těla, kde končí záda a začíná horní část dolních končetin. A past na strážnjicu není nic jiného než padnout na zadek.

Kdybyste pak náhodou (vlastně převážně již zpět, ba i tam) přes Slovinsko a přečetli si u vchodu do restaurace nebo na její některé ze stěn, že Kaditi je zapovedano, vůbec se nekekejte, že tu v restauraci nemůžete konat velkou potřebu. Dnes je téměř v celé Evropě zakázáno v restauracích kouřit.

Takže: přeji vám příjemnou dovolenou u Jaderského moře. Nezapomenejte však, že slovenské jazyky jsou jako sestry. A ty se někdy těžko dorozumí.

Ivan Dorovský
Slovanský jih

Hugo Haas: život plný paradoxů

Praha - Pro diváky zůstává především skvělým komikem. V knize Jolany Matějkové Hugo Haas - Život je pes, kterou právě vydalo nakladatelství XYZ, má však mnohem více podob a jeho životní pouť tu dostává přízvisko „příběh plný paradoxů“.

Jaký byl herec, který se jako jedna z mála českých hvězd dokázal prosadit i ve světě, žil ve Vídni, v Paříži, Římě, na americké půdě v New Yorku i v Hollywoodu, ale domů se po léta vrátit nemohl? Muž, který miloval dobré jídlo a vážnou hudbu, na gymnáziu propadal a v poubých devatenácti letech se stal členem Národního divadla v Brně?

Skutečnou kameru však pro Haase odstartoval až příchod do Prahy, kde se brzy proměnil v zářivou osobnost nejen jeviště a stříbrného plátna, ale také společenských akcí, módních kaváren, barů a „příkrasných domů hanby“, jak tesklivě vzpomínal ve svých dopisech z exilu. Kniha připomíná provotepublikové společenství zvané Táflunda a historiky pamětníků, které kolem tohoto stolu pravidelných hostů kolovaly.

K Haasovým láskám patřily nejslavnější herečky své doby Anna Sedláčková, Ljuba Hermanová, Adina Mandlová. Ve třiceti přijal roli postaršího fotbalového fanouška pana Načeradce ve filmové komedii Muži v ofsajdu, z níž se zrodil nesmrtelný hit. V roce 1930 nastoupil

Jolana Matějková
Hugo Haas - Život je pes

do pražského Národního divadla, kde prý jeho roční plat činil 42 tisíc korun. Jedním z nejznámějších vrcholů Haasovy divadelní kariéry byla Čapková Bílá nemoc, menší se však, že pro její filmový přepis změnil původní závěr - v době hrozící války prosadil alespoň paprsk naděje.

Sám však kvůli svému židovskému původu naději neměl - krátce před příchodem nacistů dostal výpověď ze zlaté kapličky. Dochovával se jeho žádost o penzi, důchod ve výši 1282 korun byl Haasovi přiznan k 1. srpnu 1940, ale to už byl na útěku. Se ženou, bez nemocného syna, kterého museli nechat v Praze. Viděli ho až po sedmi letech.

První Haasovy kroky vedly do Paříže, ale sálva nanečel ve Francii svůj první film, musel před Hitlerem přicházet dál, do Portugalska a pak do Spojených států. Na Broadwayi se seznámil s Marlonem Brando, který mu později připomínal, že ho jako kluka vyžádal z divadla. Hrál ve filmech s Oliverem Hardym či Johnem Wayneem, při natáčení Dnů slávy se spřátelil s Gregorym Peckem, který o Haasovi vyprávěl při své návštěvě karlovarského festivalu. V Americe Haas založil i vlastní studio, objevil se v seriálu Bonanza, ale koncem padesátých let podlehli stesku po Evropě. Z Vídně to měl nejbliž k domovu, kam se na skok podíval až během politického uvolnění v 60. letech. Srpnuvu okupaci 1968 přežil jen o pár měsíců.

Kniha využívá citací z jiných pamětí - od Adiny Mandlové přes Otakara Vávru k Jiřimu Weissovi - a vypráví živých pamětníků - Zity Kábátové nebo Norbena Auerbacha. Zvláštní kapitolu věnuje herečce ženě Bibi Haasové, zmiňuje i jeho bratra skladatele, který zemřel v Osvětimi, či dlouholeté přítelkyni Hugu Haase s herečkou Olgou Scheinpflugovou, doložené jejich vzájemnou korespondencí. Snad vůbec nejzajímavější součástí publikace však představuje výběr z Haasových vlastních textů včetně jeho básní.

MIRKA SPÁČILOVÁ

aktualita O tom, kde budou v ČR americké rakety, jedná s Američany mluvčí MO jménem Jan Pejsek. Zprávu přinesl list "European Reporter" v Torontě.--Kanada zvítězila ve Světovém mistrovství v lacrosse. ČR se umístila na 15.místě.--Ředitelem hřebčína černých lipicánů ve Slatinanech je MUDr.J.Kunc. V okolí je vynikající restaurace MONACO.--Máme pěkné foto manželů Kašlíkových z Trnavy s inž.Jánem Langošem.--Náměstek starosty Uherského Hradiště, Evžen Uher, přijal na radnici vydavatele t.l. a jeho paní. Návštěvu zařídila místní historička, inž.Alena Kulheimová.--Víte, že Milan R.Štefánik si ještě v r.1912 zajel z Paříže do Prahy, aby nabídl manželství Lidunce Bílé /její otec byl ředitelem reálky na Žižkově/, ale zjistil, že se provdala mezitím za malíře Šetelíka a pochlubila se mu malým synkem. Od té doby prý měl "neklidnou krev" a cestoval.

O LETCÍCH

V r.1942 začal v Anglii vycházet "Zpravodaj Sokola 311.perutě". Exivaly 2 jednoty: jedna v Londýně, druhá v East Wretham. Sokolové úspěšně vystoupili před anglickým publikem a v soutěžích s vojáky a letci jiných spojeneckých národů. --Zajímavost: František Machálek /7.4.1910-23.12.1971/, který za války sloužil u 311.perutě a na let.inspektorátu, je veden všude jako rodák z Rataj u Kroměříže. Ve skutečnosti se narodil v Rogatici v Bosně-Hercegovině, kde byl jeho otec hejtnanem.

JEDEN ZE STATEČNÝCH

Z Anglie došla smutná zpráva, že tam 7.července 2006 zemřel gen. major Karel Alexander Pospíchal, válečný pilot 311.čs.bombardovací RAF perutě. Narodil se v Dačicích u Jindřichova Hradce 23.3.1913, nalétal nad Německem úctyhodný počet hodin, přezítel nejmeně jednu havárii. Po celou řadu let byl jednatel Svazu letců svobodného Československa v Anglii. Spolupracoval s "Kanadskými Listy" v roce 1990, když se plánovalo setkání všech tehdy žijících čs.RAF letců. Byla to velkolepá oslava 50.výročí příchodu čs.letců do Anglie. Na programu tehdy byla tato místa: čs.sekce vojenského hřbitova v Brookwood, RAF memoriál v Runnymede, zámek ve Windsoru, let.základna Duxford /tam vznikly 310. a 312.čs.perutě RAF/, letiště v East Wretham, RAF muzeum v Handonu a slavnostní zakončení v RAF kostele Sv.Clement Dane v Londýně. Byli pozváni nejen býv.RAF příslušníci žijící mimo Anglii, ale hlavně ti, co tehdy žili v ČSR. Bylo to dojemné setkání po 42 letech..

Smysluplná pout'.

Do pětistisku jihlavských důstojníků, kteří společně odešli za hranice (V. Gorh, Z. Škofepa, K. Partl, L. Havlík) patří i Adolf Zelený. Co se mu nezdařilo v květnu 1939, povedlo se 3. června a vítá ho Polsko.

Nahlédneme za práh jeho domova. Od roku 1933 byl Adolfův otec ředitelem měšťanské školy v Jihlavě, dnešní tř. Legionářů, bytem Bezručova ul. č. 7. Byl velkým činovníkem v Sokole, nejdříve 2 roky starostou znojemského Sokola. Za pobytu v Jihlavě se stal členem výboru Sokolské župy pluk. Švece a představenstva Čs. obce sokolské. Plně se podílel na stavbě jihlavské sokolovny a stal se neplaceným ředitelem jejího kina. Byl i osobním přítelem MUDr. Bláhy i plukovníka jihlavské posádky Bláhy. Dvakrát byl za Protektorátu vězněn i se svou ženou, matkou Adolfu, až je nacisté násilně vystěhovali z Jihavy do Rožné nad Pernštejnem. Z rodného hnízda si tedy mladý Adolf mohl odnést jen nejlepší vzor a výchovu.

Vítez Curriculum Vitae jejich syna Adolfa! Narodil se v Rožné nad Pernštejnem 11. října 1914, ale po maturitě na znojemském gymnáziu nastoupil dobrovolně vojenskou službu v únoru 1934 u pěšího pluku 31 „Arco“ v Jihlavě. Po vyřazení byl jako poručík ve Vojenské akademii v Hranicích roku 1937 nejdříve přidělen k 15. pěšímu pluku v Opavě, jako velitel roty. Po absolvování kurzu pozorovatele zbraní byl v r. 1938 přečleněn k 2. leteckému pluku v Olomouci. Po 15. březnu 1939 byl dán k dispozici jihlavskému pluku a velitel plukovník Bláha - jak jinak - pomáhal našim chlapcům za hranice za pomoci ostravského Sokola a železničářů.

Tož - Krakov. Zde byl přidělen k letecké skupině a v červenci 1939 je s ní evakuován do Francie, via Calais. Paříž. Leč velitel letectva ve Francii se rozhodl vrátit jej k péčotě. V srpnu 1939 odjíždí do Marseille a jako seržant cizinecké legie je v září (to už začíná válka) přeložen k 4. zuavskému pluku v Tunisu (régiment Zuave).

Válka opět posunuje výhybky cest. Adolf se v říjnu 1939 vrací do Francie už k čs. armádě v Agde. k 1. praporu. V prosinci odjíždí do Oloron Ste Marie jako výcvikový důstojník bývalých českých členů bývalé španělské interbrigády a v lednu 1940 je jmenován prvním pobočníkem velitele čs. jednotek v Agde. V květnu se hlásí k parašutistům. Je přeložen k jednotce pro zvláštní účely (ZU), ale jeho anabáze pokračuje. Tak jak ji určuje valcový vývoj Francouzská vojska ustupují, i jednotka Adolfova. a s ní míří přes Gibraltar k břehům Anglie. V červenci 1940 přistává loď v Plymouthu, následuje krátký pobyt v Cholmondeley Parc a u kulometné roty v Kinetonu je povýšen na podporučíka.

Srdcem tihne k letectvu. V roce 1941 se mu daří prodělat parašutistický výcvik. V dubnu tohož roku je konečně povolán k čs. letectvu v rámci RAF jako podporučík britské hodnosti - Pilot Officer. Leteckou navigační školu prodělává v září v Dumfries ve Skotsku.

Zpracovaly i city - v březnu 1942 se žení s Angličankou. Svátba - nesvátba, u čs. 311. bombardovací perutě v East Wretham začal „tisícové“ nálety na Německo. Nebezpečí, napětí - otázky smrti se však nepřipouštěly. Ztrátami oslabená a vyčerpaná třicetjednátka byla v červnu 1942 přeložena k pobřežní letecké protiponorkové službě - také žádná slast! V březnu 1943 skončil operační letání svým 55. letem. Je znovu u čs. 311. perutě v Predannaku v hodnosti majora, po skončení kurzu letecké kontroly roku 1944. Je operačním důstojníkem a v této funkci pokračuje i na Tainu až do roku 1945.

Major Adolf Zelený,
311. čs. bombardovací peruť RAF,
Praha 1947

ce se skromně krčí vyznamenání: 2x Čs. válečný kříž, 2x čs. Medaile za chrabrost a 2x Záslužná medaile I. třídy. I britská MBE - jako člen řádu Britského impéria, šesti medaili britských i francouzských, ale i jugoslávský Řád bratrstva a jedinstva I. třídy. Nač mu dnes jsou? Spíš ke škodě. Kam se řítí ČSR?

V srpnu 1948 podplukovník Adolf Zelený emigroval do Anglie. Tam si velmi vážili našich letců. Již v březnu 1949 nastupuje u RAF jako pozorovatel v britské hodnosti kapitána (Flight Lieutenant) a prodělává různé kurzy a školy. Léta nejdříve u dopravního letectva, později u 149. bombardovací perutě jako navigátor.

V červenci 1952 je po absolvování kurzu letecké kontroly přeložen do Singapur. Jako letecký kontrolor. Svět se mu plně otevřel. Střídá své služby ve Velké Británii, kam se vrací v roce 1955 a plní úkoly leteckého kontrolora v Oakingtonu a Debden, s přeložením na africký kontinent. V roce 1959 se totiž ocitá v Keni - v Nairobi, též jako letecký kontrolor, ale i dobrovolný velitel horské záchranné služby. Dnes může jen vzpomínat na výpravy do pouště a výstupy na Kilimandžaro a Mt Kenya!

Prosím, to je jen zlomek dat, ale co se za nimi vše skrývá! Stále nové a nové situace, tu lepší, tu horší, nebezpečí, ale i krásné pouto přátelství se spolubojovníky.

„Vracíme se do Prahy!“ - radost je veliká.

Přečti!

V srpnu 1945 byl jmenován velitelem letecké kontroly v Ruzyni. V září je po zkouškách přijat na Vysokou válečnou školu. Mezitím spoluzakládá Svaz zahraničních letců. Školu končí úspěšně v roce 1947 a je přidělen k leteckému okruhu v Praze. Funguje jako člen výboru Čs. obce legionářské. To vše mělo svůj pozdější dopad. Léta jen krátce. V březnu 1948 je z armády propuštěn, vzdává se čs. hodnosti podplukovníka letectví. Zklamán, rozčarován. V krabičce

Nechtěl být pokládán za Jugoslávce, protože pocházel z rvyze české rodiny. Velká chyba to nebyla, protože v Ratajích žil od svých pěti let, když mu zemřel otec. --Angličané natočili film "Srdce v zajetí". Pojednává o čs. RAF pilotovi J. Bryksovi, který po r.1948 chtěl do Anglie žít tam jeho manželka s dětmi, ale zemřel jako vězeň čs. komunistů v Jáchymově. --Vnučka plk. O. Hrubého se jmenuje Marie Vráná a létá jako letuška s ČSA. --Se skupinou čs. RAF letců z Anglie v červnu t.r. nepřiletěly opět anglicky mluvící vdovy po čs. letcích, např. pí. Kentová-Trojáčková. Nebyly pozvány, stejně jako paní W. Plocek, vdova po lidickém Josefu Horákově. --Úrna s popelem B. Tobýšky je v rodinném hrobě v České Rybné. Vdova Ludmila žije v Itálii. --Válečnou medaili za Josefa Pařeza

přijal v Hostivici jeho synovec. --Stále hledáme Wendy Kentovou, vdovu po Janu Klánovi. Žila v Tusconu, Arizona. --Milan Vacek ze Slavkova by rád věděl, jaké byly poválečné osudy Viléma Holubáře /nar. 31.1.1916 ve Vídni/. --V březnu r.1950 tři čs. Dakoty uletěly do záp. Německa. Piloty byli: Ladislav Světlík, Oldřich Doležal a Vít Angetter. --Z L.A. se ozvala paní Henrietta Tanušková, vdova po Františkovi /26.2.1918-5.5.1997/. --Z Lukova pocházel baťovec Albert Vacek /29.6.1913-26.1.2000/. --Karel Macura má pamětní desku na škole ve Třinci, kde se 10.3.1920 narodil. Padl v let. souboji nad Kanálem La Manche 23.2.1945. --Paní B. Hladová byla na Visu a navštívila býv. vilu TGM. Je v uchazejícím stavu. Napsala nám, že "Kan. Listy" jsou trochu jako "prodloužená ruka pohřební služby". --Sběratel letadel Karel Tarantík rozšiřuje svůj Air Park Zruč u Plzně. Začal se známkami a mincemi. --V Neratovicích žije Pavel Tauber, který se narodil ve Starém Postřekově v srdci Chodska 29.6.1920. Než se dostal k letectvu, sloužil pod pplk. Klapálkem u Tobruku. --"Zprávy Klubu přátel pardubicka" přinesly foto z Leteckého dne v r.1946. Jsou na něm: Š. Holl, V. Nedělka, arch. V. Línek, E. Foit, J. Novotný, Z. Škarvada a M. Kratochvíl-Bitton. Žijí již jen 2 poslední jmenovaní. --Josef Doubek, autor knížky "Pražský Pimpernel", zemřel v Austrálii 18.3.2005 a je pochován s paní Betty a synem Brianem ve Stanford-le-hope v hrabství Essex v Anglii. --Díky oldskautovi S. Vydrovi byl v květnu v Písku odhalen památník obětem a hrdinům 2. světové války. Pozvaný angl. let. attaché nepřišel, ale dojemný projev měla paní

Majorka Margit Schneidrová-Rytířová /Nad školou 161, 267 29 Zadní Třebáň/ sloužila za války v WAAF. Snímek je s června 2006, když přijela do Hostivice, aby se sešla s čs. letci z Anglie. Byli hosty města, díky p. starostovi J. Pelcovi.

Jana Muzika-Kahn z New Jersey, dcera čimelického rodáka gen. mjr. J. Muziky, AFC. Byl tam i předseda Svazu letců ČR, plk. Stanislav Filip. --28.4.06 přišel o život pod vlakem plk. Stanislav Mikula, od 311. Bylo mu 87 let a pocházel z Boršic u Napajedel. --Výstava "Letec F. Truhlář" bude otevřena 9.11.2006 v Lomnici n. Popelkou. --138. RAF peruť, která vysazovala agenty v Němci okupované Evropě, ztratila v letech 1942-45 sedmdesát posádek. Mezi nimi bylo 11 čs. letců. --Nejvíce letů /28/ měl za sebou Leo Anderle, rodák z Vyškova. Zmizel s celou posádkou u Malty 10.12.1942. Na palubě bylo celkem 15 osob.

Rok 1962 mu přináší pobyt v Bahrajnu a z Kuvajtu, po nezdařilém iráckém pokusu jej obsadit se vrací do Anglie. V Uxbridge slouží coby informační důstojník. Ne však nadlouho. V roce 1963 je přeložen do Lybie, do El Ademu, opět jako letecká kontrola. Další rok je jmenován velitelem školy na přežití v poušti a také velitelem dobrovolné pouštní záchrany (Desert Rescue Team). Celkem šestkrát vedl výpravu do pouště Sahary, mimo výcvik.

Rok 1970 mu přináší návrat do Anglie a opět, změna! Je přidělen jako instruktor do mořské záchranné školy.

V hodnosti majora (Squadron Leader) odchází roku 1971 do výslužby. Výslužba? Je zvolen jako člen do Královské Zeměpisné Společnosti a od r. 1972 létá dál. Jako průvodce turistů. Je mu 58 let.

Po všech kontinentech - po Evropě, Asii, Africe, obou Amerikách - abychom na nic nezapomněli - samozřejmě i Austrálii, Nový Zéland, Pacifik. Stále nové povinnosti, zážitky a zkušenosti.

Své záměštní končí ve věku 75 let až v roce 1989. Jeho poctivě odvedená práce je cti i pro naši zemi. O kolik schopných lidí jsme vinou totalitního, nesmyslného komunistického režimu přišli! Dočkali se ocenění až v zahraničí.

Důstojník letectva a nositel vysokých hodností našich i britských Adolf Zelený žije trvale v Anglii. Může se těšit ze dvou dětí - ty ovšem těžko budou Čechy. Jejich domovem je již spořádaná, pohostinná Anglie.

Reknete - pestrý život! Ale kolik hořkosti, roku úzkosti o drahé doma, o kamarády, někdy i sebe obnašel.

Hrdinové se nerodí, jsou do své pozice zakaleni žarem svých osudů a vyrovnat se vším se dokážou jen lidé plnohodnotní svým charakterem, jednáním a celou svou smysluplnou životní poutí.

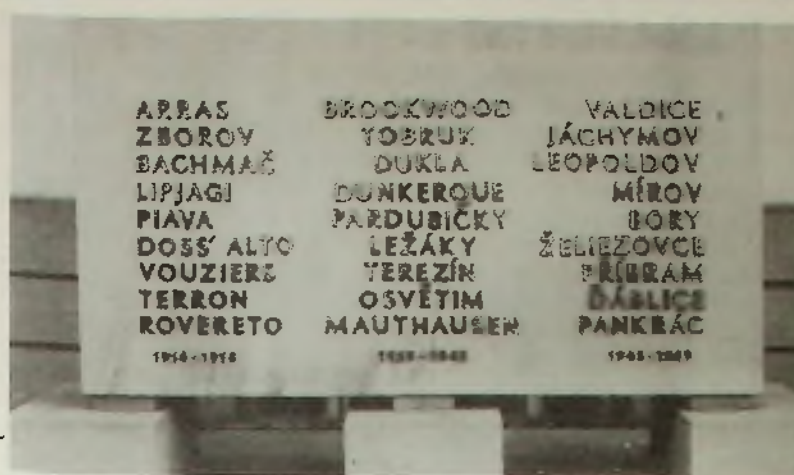
/Z knihy M. Vávrové "Rytíři Vysočiny"./

O VOJÁČÍCH

V Torontě se z vážné nemo-

ci zotavuje kpt.Fred Kittel, který sloužil s čs.motobrigádou u Dunkirku.Jeho adresa je: Apt.1803,33 Sheppard Ave.E.,Toronto,Ont. M2N 7K1.Tel./416/285-4480.Shírá pohledy.--

Nášli jsme přímoho účastníka odporu holešovického elitního pluku č.7 proti sovětské okupaci v r.1968. Josef Bartošek byl v té době ppor. a velel jedné skupině zvláštního určení. O kadetech SNB v Holešově nevěděl. 7.pluk se Sovětům nevzdal,přestěhoval se během noci do bunkrů v Hostýnských horách a byl připraven vyrazit do Polska,aby osvobodil Sověty vězněného Alexandra Dubčeka. Velitel pluku plk.V. Košan a M.Šedina ze zpravodajské správy gen.štábu po obtížných jednáních Sovětům podlehli a nejlepší útvar naší armády byl zlikvidován a jeho příslušníci měli při "normalizaci" značné osobní problémy. Litovali pak,že se jako útvar neprobili přes Šumavu na západ.--Váleční kamarádi gen.Jaroslava Selnera si připomněli,že se narodil přesně před 100 lety. Bojoval s plk.Klapálem u Tobruku a na Dukle,přesto v r.1949 měl být odsouzen k trestu smrti. Zemřel v r.1972. V Praze žije jeho syn Jaroslav a snad i paní Věra,roz.Škállová.--Neil Rees /1 Eskdale Ave.,Chesham,

V jednom parku v Liberci je tato pamětní deska: týká se tří odbojů od r.1914 do roku 1989. Naskytá se snad jedna otázka: uprostřed nejsou uvedeny Lidice,ale jsou tam Pardubičkov a Ležáky.

Dr.Edvard Beneš byl za 2.světové války velitelem čs.bran- ných sil v zahraničí. Bylo známo,že se do vojenské uniformy o- lékal nerad.Náš obrá- zek z května 1947 jej zachycuje v civilu na výstavě průmyslu a vý- živy v Praze.Jeho par- nerem tehdy byl čs.mí- nistr výživy Václav Majer /22.1.1904-25.1. 1972/,který v Anglii sloužil u kulometné roty,než se stal čle- nem Státní rady,což byla tehdejší vláda v exilu.

Americký neznámý vojín

Za 1. světové války padlo 75 882 amerických vojáků za mořem, mimo svou vlast. Z toho 1 600 spočinulo ve společných hrobech jako „neznámí“. Jen ve Francii byly zřízeny americké hřbitovy v Romagne, Trancourt a Bony a Belleau Woodu. Aby byla vzdána čest jednomu za všechny, rozhodly vojenské složky uložit ostatky Neznámého vojína na národním hřbitově Arlington ve Washingtonu.

Seržant Younger prošel za války většinou bojů na francouzském úze- mí. Rodák z Chicaga, vyznamenaný za hrdinství vládou americkou i fran- couzskou, přijel k radnici v Chalons sur Marne, kde položil na jednu z pří- pravených čtyř rakví kytičky. Ostatky pak putovaly na křižník Olympia do Spojených států -- do Washingtonu byla rakev dopravena 9. listopadu 1920. V Kapiolu položili ke katafalku bílou stuhu prezident Harding i viceprezident Coolidge, věnce květin pocházely z Francie, Austrálie, Nové- ho Zélandu i z Jižní Afriky, památku uctili také vojenští veteráni z Kanady. Jménem svých vlád se pak poklonili Neznámému vojínu zástupci Belgie, Velké Británie, Francie, Itálie, Polska a Československa.

Poslední pozdrav padlému vzdal před konečným uložením ostaček do hrobky v Arlingtonu také zástup- ce amerických Indiánů, náčelník Plenty Coos, který položil na rakev zebro svého kmene a válečnou ču- lenku z peří, kterou sál ze své hla- vy. Za hřbitovní del byl pak rakev uložena k věčnému odpočinku. P s

Bucks. HP5 3AX,UK./zjistil,kdo pracoval za války v tajné čs.radio sta- nici v Hockliffe. Poskytla Spojencům důležité informace z obsazené ČSR a pod označením VRJ /Vojenská radio ústředna/ udržovala spojení s parašutisty ve střední Evropě vysazenými. /Dva Čechoslováci se ože- nili s místními děvčaty a do ČSR se po válce nevrátil jeden /F.Po- spíšil/.Neúnavný historik Neil R.zjistil tato data: Jaroslav Bublík se vrátil do Anglie po puči v r.1948, pracoval na poště a zemřel v důchodu v r.1975.Jiří Louda byl vycvičen jako parašutista,ale při vý- cviku si poranil koleno,vysazen nebyl a přeložen do Hockliffe;v r.45 se vrátil do ČSR,za totality byl vězněn a dnes žije v Olomouci. Miro- slav Novák byl v Hockliffe v letech 1942-45,po únoru 48 pracoval v Praze jako svářeč a až v r.1964 se mu podařilo emigrovat s angl.man- želkou a dvěma dcerami do Anglie,kde v r.2005 zemřel. Miroslav Umlauf patřil k VRJ, ale odposlouchával radiové programy z Protektorátu.Vrá- til se do ČSR,ale po únoru 48 se dostal na západ a po krátkém pohybu v Anglii se usadil v Torontě.--Záp.voják Václav Kojzar,89,zemřel 22. 1.2006 v Sušici. Žije tam jeho dcera Vlasta Švelchová. Narodil se 26. 2.1916 ve Stachách.--Dělostřelec Vas. Derduk bojoval u Sokolova i na Dukle. Žije v Šumperku.--Allan Mann se narodil ve Švédsku v r.1921, ale za 2.světové války bojoval jako dobrovolník ve Finsku, v Norsku, po boku Francouzů v Africe a vylodil se s Kanadany v Dieppe.Zemřel v lednu 2006 v Solně u Stockholmu.-- Kapt.Herbert Löwit senrál důle- žitou roli při konečné kapitulaci německé posádky v Dunkirku do rukou čs.generála A.Lišky. Jeho dnešní adresa:H.Löwit,75 Montalt Rd.,Wood- ford Green,Essex IG8 9RS, UK.--V únoru 2006 se konal v Bratislavě se- minář "Vojáci postihnutí kom.režimem v letech 1948-1989". Jedním z ú- častníků byl plk.Milan Píka.--Gen.Alois Eliáš a jeho žena byli pohřbeni s vojenskými poctami v Národním památníku na pražském Vítkově. Byl jediným premiérem okupované země,jehož nacisté popravili za odboj.-- Na "Slovníku vojenských osobností čs.odboje 39-45" pracovalo 16 au- torů.--V Dyšíně u Plzně byla odhalena socha gen.G.Pattona/přijel je- ho vnuk/.Také místní škola nese jméno slavného generála.--Radnice Lázní Bělo- hradu uvítala nedávno vál.letce Jaro- slava Lišku,87,rodáka z Rožkopova u St. Paky. Žije v Anglii.. Staré čs.obranné sruby obnovuje Miloš Podzimek st.z Lom- nice n.Popelkou.--F.Vojtásek,Suchá 9, 363 01 Ostrov n.Ohří, by se chtěl do- vědět,co se stalo s jeho býv.spoluža- kem Svatoplukem Šantavým./V r.1952 se údajně přestěhoval ze Švédska do Kana- dy./--Ve Španělsku bojovalo na straně republikánů a proti Frankovi na 3.000 čs.občanů. Z nich v ČR žije jen 5.-- Jan Šlosarčík má adresu:739 15 Staré Hamry č.294, ČR.--Ve Vyskově vzniká zajímavé vojenské muzeum.Pracuje tam dr.Jiří Vonderka.--Okresní výbor ČSBS v Uh.Hradišti má adresu:Palackého nám. 293, 686 01 Uh.Hradiště.Jednatelkou je Olga Rožnovská.--Býv.velitel praž- ské policie,který se účastnil povstání v Praze v květnu 45,Bohumil Valtr,žije v Monterey,CA. Češtinu tam učila i Eva Hlásná.--Plk.Jan Horal,majitel Hotelu DUO, poskytl interview "Hospo- dářským novinám" pro č.16.--Prvním velitelem Osobní stráže pres.republiky --OSPR byl št.kapt.Josef Podhora,býv. ruský legionář. Po něm následovali: Cyril Novák,Pavezka,Špaček.--Přepra- cované vydání voj.životopisu majora kan.armády v.v. Jaroslava Kasandy, nazvané "Život vojenský-život veselý", má 50 stran. Nejzajímavější jsou tram- poty při získávání kanadského občan- ství a jak se potýkal s byrokracií.

Vzácná fotografie Jiřího O- počenského v Agde v r.1989. Jinak žil a zemřel v Paříži, kde pracoval pro Americký Fond pro čs.uprchlíky,ale i vedl odbočku Čs.Obce legio- nářské.

slancem v estonském Talinu. Dne 17. března 1939, záhy po obsazení Československa nacisty, neuposlechnul německé příkazy, aby vydal vy- slanectví Němcům. Ujel z Talinu na německé lodi, kde se skrýval v kabině pod cizím jménem, do Stockholmu a přes Londýn do Paříže, kde se zapojil znovu do odbojové činnosti v Českoslo- venké národní radě jako předseda komise, provádějící odvody branců, odvedl i sebe, ač věkem už nebyl povinen. Po francouzské kapitu- laci v červnu 1940 se zachránil únikem do Bor- deaux a za 24 dní se dostal na čtyřech různých lodích do Anglie.

V letech 1940-1943 působil v kanceláři prezi- denta dr. Beneše ve funkcích šéfa diplomatické- ho protokolu a československého zplnomocněnce pro jednání s anglickým ministerstvem zahrani- ních záležitostí ve věci statusu dotčených čs. exulantů. V letech 1943-1946 působil v Káhiře jako mimořádný vyslanec a generální konsl pro Egypt, Recko a Etiopii-(Habeš). Současně byl hlavním delegátem Československého Červe- něho kříže pro Afriku, Asii a Austrálii. V r. 1946 byl přeložen do Prahy na ministerstvo zahrani- ních věcí. Když bylo v dubnu 1947 zřízeno čes- koslovenské vyslanectví v Indii, byl Šejnoha vyhlášen za velvyslance. Z Prahy odjel do Delhi 6.12.1947 a dorazil do Bombaye 31. ledna 1948 a do New Delhi 4. února 1948. V Indii působil do dubna 1949, kdy na protest proti komunis- tickému působení ve vlasti rezignoval. O Šej- nohově působení v Indii napsal dr. Juraj Slavík, bývalý československý velvyslanec v USA, v tý- deníku "Naše Hlasy" 9.9.1964: "O tomto skutečně vrcholné diplomatické činnosti Jaroslava Šej- nohu, která trvala od února 1948 do dubna 1949 můžeme toliko povědat, že svojím postupem a celou svojí činností v Indii Šejnoha - spolu i s jeho inteligentnou a skvělou ženou - vykonal mnoho v protikomunistickém boji v Indii a získal velké sympatie pro československé demo- kratické hnutí nejen u vynikajících Indov, ale i u jiných vládních činitelů a diplomatů slobod- něho světa."

Jaromír Šejnoha odjel se svou chotí z New Delhi do kanadského Toronta, kde se znovu vrátil k tužce, štětci a paletě. Stal se členem čes- koslovenské Společnosti pro vědy a umění, psal do krajského tisku a uspořádal řadu před- nášek.

Od svého mládí byl členem Sokola. Cvičil již na VI. Všeokolském sletu r. 1912, vystupoval v Domorázkové scéně: "Pád tyranů". Byl členem jednoty Praha VII, později Pařížského Sokola.

POSLEDNÍ POCTA

TROCHU HISTORIE

ŠEJNOHA JAROSLAV.

* 24.8.1889, Sebranice u Litomyšle
† 7.4.1982, Toronto, Ontario, Kanada

JAROSLAV ŠEJNOHA, AKADEMICKÝ malíř, legionář a diplomat patřil k nej- bližším spolupracovníkům prezidentů T.G. Masaryka a dr. Edvarda Beneše Absolvoval s vyznamenáním pražskou akademii výtvarných umění, kde byli jeho učiteli prof. Bukovac a Jan Preisler, pak pokračoval ve studiích na malířské a grafické mistrovské škole prof. Maxe Šva- binského, načež odejel na další studie do Pa- řiže. V den vypuknutí 1. světové války maloval v Bretani, kde byli všichni němečtí a rakouští příslušníci "konfinováni" do koncentračních táborů. Když po parlamentní intervenci sená- tora Martina byli z těchto táborů propuštěni Elsasáné, Lotrinčané, Češi a Poláci, za které se někdo z jejich francouzských přátel, zaručil a Paříž přestala být uzavřeným válečným pánem, odjel Šejnoha do Paříže, kde se dobrovolně při- hlásil do armády. Byl členem čs. kolonie a pracoval v administraci revue "La Nation Tchèque", založené profesorem T.G. Masarykem a vedené historikem, profesorem Ernestem Denisem.

Jaroslav Šejnoha nastoupil k 21. českoslo- venkému pluku, se kterým odjel na frontu. Po jednom útoku a přivedení zajatců byl vyzname- nán a poslán do kurzu do školy pro důstojníky v Saint-Maixent, kde dosáhl 1. důstojnického stupně. Po skončení války, za které byl několi- krát zraněn, povolán k československému vy- slanectví v Paříži. Současně studoval na pařížské vysoké škole politických věd. V r. 1925 byl čes- koslovenským komisařem na mezinárodní vý- stavě dekorativního umění v Paříži. V letech 1926-1929 působil v kabinetu ministra zahrani- ních věcí a doprovázel dr. Edvarda Beneše na oficiálních cestách do Francie, Anglie, Belgie a Ženevy. V roce 1927 byl členem československé delegace na konferenci Malé dohody v Jáchy- mově, v letech 1930-1934 působil na vyslanectví v Římě, v letech 1934-1936 v pražském diplo- matickém protokolu. V roce 1937 ustanoven vy-

O PARAŠUTISTECH

Letošní tryzna za 7 statečných čs. parašutistů u kostela v Resslově ulici v Praze byla trochu jiná, než kdy jindy: objevila se tam 80ti-letá snoubenka Josefa Gabčíka. Když jí bylo 16 jmenovala se Lorna Ellisonová a toto jméno se objevilo v poslední vůli, kterou Gabčík v Anglii napsal, krátce před odletem do akce. Pátrání ztížil fakt, že se mezitím provdala. Lorna prozradila českým novinářům, že její matka se napřed s oběma chlapci /s Gabčíkem a Kubišem/ setkala, ale pak je pozvala na čaj a řekla jim "Buďte u nás, jako doma". Lorna měla možnost si prohlédnout celý kostel. Ve sklepní místnosti si zřejmě nemohla všimnout, že tam chybí bronzová deska, kterou na počest sedmi statečných a příslušníků 138. perutě RAF pro zvláštní úkoly v týlu nepřítelů, v roce 1991 odhalil válečný velitel této perutě Group Captain Clifford C. Hockey. Tuto desku podle sdělení p. děkana Jaroslava Šuvarského z tohoto kostela někdo ukradl. Jinak se v tisku objevilo několik zajímavých článků a v jednom z nich komentoval parašutista Jaroslav Klemes otázku, zda nebylo chybou, že se ukryli všichni na jednom místě, takto: "Nebylo. Po atentátu nastal mezi lidmi velký strach. Parašutisté doufali, že tuto těžkou dobu v kostele přečkají. Nebýt zrady Čurdy, mohlo vše dopadnout jinak." Znovu došlo v tisku na otázku: "Když mohla RAF letadla /hlavně Halifaxy za spolupráce polského podzemního hnutí/ přistávat a vzletat v Němci okupovaném Polsku, nebylo by možné přistát v Protektorátu a dopravit

Praha - Osmdesátiletá Lorna Coombesová dodnes vzpomíná, jak se dozvěděla o smrti svého milého - českého výsadkáře Josefa Gabčíka.

„Matčina přítelkyně přinesla noviny a zeptala se: Nejsou to tihle Češi, co k vám chodili na čaj?“ vypráví žena, kterou po dvouletém hledání vypátral britský badatel John Martin.

Josef Gabčík a Jan Kubiš zahynuli před 64 lety, poté co zlikvidovali zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Včera Lorna poprvé navštívila pražský kostel Cyrila a Metoděje – místo, kde její snoubenec s šesti dalšími parašutisty zahynul. Historici sice věděli, že Josef Gabčík a Jan Kubiš měli v Británii vážnou známost s Lornou a Ednou Ellisonovou.

Lorna Coombesová navštívila Prahu

Část kašny, která stojí v parku Leamingtonu v Anglii, na počest čs. západních parašutistů. Vlevo je vytesáno jméno Jan Kubiš a uprostřed Josef Gabčík.

Historik: Neunesli smutek

„Čurda s Gerikem jsou posuzování příliš negativně.“ tvrdí historik Jaroslav Čvančara, autor publikací o odboji Němci žijící, někomu smrti, Heydrich či Akce Aiantat.

„Za války nebyli všichni vojáci ochotni seskočit do protektorátu. Čurda po vysazení skupiny dobře plnil své úkoly. Gestapo ale mělo v rukou všechny poznatky a bylo vždy o krok vpřed. Zlom u Čurdy nastal, když se dozvěděl, že výsadek skončí katastrofálně. Do rukou gestapa se dostal kontejner se doklady dalšího člena skupiny Ivana Kolaříka.“

Čurda se odjel skrýt na Třeboňsko k matce. Jeho rozhodnutí motivoval slib amnestie pro ty, kteří pomohou dopadnout pachatele.

Poslal anonym, ale popravy pokračovaly. Odjel proto na gestapo do Prahy.

„Pak se pokusil spáchat sebevraždu, ale o tom se málo ví,“ pokračuje Čvančara. „Sebevražda se však nezdařila. Také není pravda, že by si vzal peníze za vyznění atentátníků. Napsali mu částku na vkladní knížku a každý měsíc šel s gestapem Diabem vybrat třicet tisíc korun. Dostal peníze na obživu a o většinu částky se rozdělili gestapáci.“

Dobře utajený odboj
Ani Gerik prý nebyl zrádcem z přesvědčení. „Po seskoku mu nikdo nepomohl, měl hlad, ale za peníze, co měl, si nic nekoupil.“

vysvětluje historik. Je pravda, že oproti Opálkovi nebo Kubišovi oba zklamali. Ale neměli bychom je po více než šedesáti letech hodnotit jen jako zrádce a kolaboranty. Pro mě je hrdina Opálka, Čurda nikoliv.“ Čvančara se diví, že pro český národ nejsou parašutisté, co obětovali život za svobodu vlasti, žádnými hrdiny. „Ani ve světě se o československém odboji nic neví. Mluví se o holocaustu, ale o nich ne. Český čtenář si může koupit třeba i fiktivní knížku o Hitlerovi či SS, ale německý čtenář si o českém odboji nepřečte nic.“

Stránku připravil
Radek Gális

O SKAUTECH

Zarostlá legendární mohyla IVANČENA na svahu Lysé hory v Beskydech.

Dopis z ciziny – psaný v r. 2002:

Může uplynout mnoho let, můžeš zapustit v cizině i kořeny. Domov je ale domov a vlast je vlast, i kdyby byla ta nová třeba zlatá.

Pohnuté osudy MUDr. Svatopluka Tománka jsme na stránkách zpravodaje přinesli už dříve. Z republiky uprchl už v roce 1948 za velmi dramatických okolností. Osud mu však přál. V Kanadě vystudoval lékařskou fakultu a po vzoru svého otce i malý se stal stomatologem. Udělal velkou kariéru. Po roce 1989 dojel domů.

Nedal dopustit na siražné lázně v Ostrožské Nové Vsi a jejich léčivý účinek. Před sebou má jeho dosud poslední dopis z listopadu 2002. S jeho obsahem se s vámi rád podělím.

Milý Miku, ... jsem rád, že se vám i letos sraz stáříšinu v gymnáziu vydaří a že jsme přijali nový Zlatý ročník, který uvádí dr. Hubler, t.č. žijící v Německu. Hublerovu lékařskou v Hradišti si pamatuji velmi dobře z mládí. Jsem smutný, že jsem si nemohl poslechnout slováckou muziku z gymnáza. Zaručeně by mi museli zahrát. Zabytí řa, šak su marný ... Tady v novinách často mizerují lázně. Škoda, že zde nejsou nabízeny lázně v Ostrožské Nové Vsi. To by tu mluhali, jak mohou být lázně účinné. Ted jim tam závidím, že přislavili jehle a pacienti nemusi chodit přes sílnici na oběd.

Jako ty mám potíže s chůzí i já. Ujdu 30 m a jsem hotov. Chceji mi dát kyčelní klouby, klouby holení i kloub ramenní, zbrusu nové typy. Nenechám si to však už dělat. Otravuje mě senná rýma. Mám už mrtvé konce prstů na ruce i na nohou. Čukrovka otravuje dokonale. Velmi vzpomínám na léta života doma. Vzpomínám na naše výlety s tou zelenou kanou na Kanadu za Jarošovem, na jízdy po zatopených lukách až do Huštěnovic. Vypada to, že jsme už oba odesani. Já více než ty. Ještě nikdy jsem nevzpomínal více než teď na Majetce. Byl doma mezi svými. Pozdravuj skauty a prosím vzpomenej si někdy na zapadlé vlastence. Zdraví Svata a Edita

(připravil Miroslav Raštica)

Znal jsem Gabčíka

Ke kostelu v Resslově ulici se v neděli vydá i devadesátiletý Jan Bačík. Každý rok sem jezdím navštívit kamarády. Vždycky koupím kafiáty a přinesu je na místo, kde padli. Bylo to moji kamarádi, takže je mou povinností, abych se hrdinům aspoň jednou do roka poklonil.“ říká pamětník Bačík má na mrtvé parašutisty osobní vzpomínky.

„Gabčík mě v Polsku učil pořádkový výcvik. Byl pak u našeho praporu, kde jsme se potkávali. Pocházel ze Žiliny, já jsem taky Slovák, tak jsme se hodně kamarádili. Se všemi, kteří prodělali výcvik, jsem se znal, vždyť jsme byli kamarádi. Jarda Švarc byl instruktorem u parašutistů Oldřicha Pechala. Byl jsem tam instruktorem, takže

jsem se dobře znal. Bublík i Opálka jsem taky znal velice dobře. A Čurdu, který zradil, taky. Mne si vážím Oldřicha Pechala, kterého Němci chytili. Když ho přivedli ke kostelu, aby identifikoval mrtvé parašutisty, řekl: Jsem důstojníkem československé armády a své kamarády nezradím, ani když jsou mrtví.“

I Jan Bačík měl seskočit na jare 1942 do protektorátu. „Mohli jsem se přihlásit a ležet bych. Jenže jsem jako Slovák neuměl česky. A parašutista, který neovládá řeč, jakou se mluví v prostoru, kam je vysazen, je zbytečný.“ dodává stařík, jenž prošel za války stejným výcvikem v Británii jako muži, kteří zemřeli 18. června 1942 v pravoslavném kostele.

Ještě skauti:

Je nutné se zmínit, že ve dnech 24. a 25.6. se v Belprahou ve Švýcarsku konalo 7. Setkání českých a slovenských exil. old-skautů. Pořadatelé nám slíbili reportáž a fotografie. Vydaři krásnou barevnou fotografii! --P. Š. nám daroval 2 vzácné knihy: J. O. Curwood: "Vlčák Kazan" a "Barí, syn Kazanův". Autor žil v Owosso, Michigan. Adresa STOPAŘE: R. T., Slepá 578, 739 21 Paskov. Sbírá i divné věci..

Slezská družina Čestného oddílu Vělna Fanderlika se sešla mimořádně na počest svého člena z Kanady. Duší podniky byl Roman Teichman-STOPAŘ, stojící 2. zleva.

Turistická chata Studnice u Nového Města nad Metují, v nejvyšší položené obci Žďárských vrchů, 797 m nad mořem, tel. 0616-916238. Za 2. světové války se zde skrývalo před Gestapem několik skupin čs. parašutistů ze západu a představitelé Rady tří. Své životy riskovala rodina Cyrila Musila, který po únoru 48 odešel do Kanady a je pochován v Torontě. /Byl mistrem ČSR v lyžování./

Z ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKA Masarykova dělnická

Akademie /Hybernská 7, 110 00 Praha 1.Tel.224-223-757/
pořádá hodnotná setkání,autogramiády a pod.--Vyšla kni-
ha J.Červenky "Šla s ním až k šibenici". Pojednává o
vdově po kladenském gestapákovi Oskaru Felklovi, který
v Lidicích v r.1942 vyvolával na popravu muže,shromáždě-
né v Horákově statku. Marie Felková/ročník 1923/stá-
le žije v Německu.--Chloubou Uherského Hradiště je lé-
kárna "U Zlaté koruny" na Masarykově náměstí. První
záznam o ní je z r.1606.--Nově uspořádané muzeum v Lidi-
cích zdůrazňuje, že vesnice neměla v r.1942 nic společ-
ného s atentátem na Heydricha.--Politickou krizi v ČR

VODA Z PRAMENE NA MALENISKU STÁLE LÉČÍ

Oldřich Matulík

Pramen a jeho léčivé účinky jsou známy od sedmnáctého stole-
tí. Vzhledem k lékařskému pokroku se však na něj zapomnělo
a vyprávění o léčivé vodě a mnoha uzdraveních, která publikoval
P. František Müller, mnozí posluchači berou jako báji.

Byl jsem asi v roce 1991 postižen nemocí zánětu trojklaného
nervu. Přes veškerá vyšetření lékaři na mou nemoc nenašli lék.
Bolestivé záchvaty přicházely nečekaně i ve spánku a poslední
dobou i několikrát denně.

Získal jsem náhodou publikaci od P. Františka Müllera, kde bylo
napsáno, že si žena vytlačila bodavou bolestivou nemoc ve tváři
vodou z pramene na Malenisku a přísahá před Pánem Bohem, že je
to pravda.

Jel jsem na Malenisko, nabral vodu z pramene u kapličky a změ-
řil ji na místě samém. Voda vyzařovala 20 % kladné BIO energie,
tolik jako otevřená sklenice s medem. Vodě ve sklenici, stojící
vedle sklenice medu, stoupla energie na 40 %. Umístěním sklenice
s vodou na úl plodujícího včelstva na sedm hodin byla voda nasy-
cena na 100% kladnou BIO energií.

K léčení vodou při bolestivém záchvatu pak stačilo nalít na dlaň
trochu vody a tou ovlážit čelo a oční víčka. Nepříjemná bolest do
minuty odcházela. Každodenním oplachováním čela, občas celé
hlavy, nepříjemné záchvaty pominuly do tří měsíců. Mista ovlážená
léčivou vodou jsem neutrál a nechal uschnout.

V léčení jsem pokračoval celý rok, a to dvojím způsobem: dva
doušky vody jsem vypil před spaním, do vody ve vaně před koupá-
ním jsem vždy nalil 1 del léčivé vody. Mám ve vodovodu neutrální
vodu, která záření přijímá. Měřením jsem zjistil, že září celá vana.

Z výsledku celoročního léčení musím potvrdit, že voda ze stu-
dánky na Malenisku zregeneruje, obnoví všechny unavené vnitřní
orgány poškozené vedlejšími účinky léků. Obnovená činnost led-
vin se projeví častější obnovou zraku, odstraněním revmatic-
kých bolestí ve svalu a kloubech, odstraněním zduření prostaty,
obnovou činnosti slinivky břišní, a tím poklesu cukrovky, rozpa-
dem kamenů ve žlučníku. Dva doušky vody a opláchnutí čela
a očních víček před spaním zajistí sedm hodin klidného spánku
bez nočního pocení a odcházení na toaletu.

Voda ze studánky v kapličky na Malenisku u Provodova je shod-
ná s vodou ze Svatého Hostýna. Máme v našem kraji další zázračné
prameny, a to pramen sv. Františka u silnice za obcí Pradliska. Při
vody z tohoto pramene odstraňuje vnitřní tuk z těla, léčí cukrovku.
Pramen u Hřezvívek, zasvěcený sv. Lukášovi, je znám při hojení ran
a přispívá růstu kojenčů. Vodu z tohoto pramene nutno ohřívá

Musím upozornit, že při vytrvalém léčení vodou budou se
postupně projevovat všechna místa po úrazech mírnou bolestí,
kterou cítíme při změnách počasí. Bolest však po několika dnech
přijde a již se nevrací, např. tenisový loket bolet pět dní, neboť po
skončení bolesti rosol z lokte byl odčerpán.

Geopatogenní zóny, škodící lidskému zdraví v bytě, zrušíme vlo-
žením sklenice s vyzářující vodou nebo sklenicí s tekutým medem.
Máme-li ve vodovodu zápornou vodu, např. vlastní studnu, čer-
padlo Darling, léčíme se až po koupeli a po usušení ovlážených
postižených míst na těle léčivou vodou.

Nepříjemnou bolestivou „ostruhu“ v patě odstraníme ozářenou
léčivou vodou, a to: na dobře uzavřenou lahev s vodou položíme
bosou nohu v místě bolesti asi na třicet min. Každý večer opakuje-
me tento proces až do odstranění bolesti.

Uvedené přírodní prameny mají kladnou BIO energii, která se
ohřívem ani převařením neztrácí.

Oldřich Matulík
Podhradská 305
Pozlovice u Lubavče

Arnost - výletní a restaurační loď

komentoval
rozumně v
tisku Jiří
Pehe, ředitel
Newyorské
univerzity
Praha.--Stu-

denti z Liberce pokračují v projektu
"Neviditelné oběti komunismu":V.Pocero-
vá a L.Pelikánová navštívili v červnu
Toronto a Halifax.--V.Havel se podílel
na projektu Evropské unie "Café d'Eu-
rope".V Praze byla zapojena kavárna Slá-
via a vyšel článek "Kavárny jako dílny
spisovatelů".--Do 3.prosince je ve Stře-
dočeském Muzeu v Roztokách u Prahy ote-
vřena výstava "Japonsko Joe Hlouchy".-
V Litni u Berouna existuje koroptví
farma. Jaroslav Řezáč odchová ročně na
3.000 koroptvích kuřátek.--Vyšla knížka
M.Schonberga "Rozhovory s Voskovcem",
184 stran.--B.Hynek napsal zajímavou
studii o rusínském jazyku.Konstatoval,
že má několik dialektů.--16.9.bude v
Příbrami "Setkání hornických měst",na
podnět dr.Josefa Velfla.--I přes letní
vedra návštěva Památníku Vojna u Leše-
tic a Muzea 3.odboje v Příbrami byla
uspokojující. Býv.skaut F.Zahrádka má
plné ruce práce. Lékařem-lidumilem na
lágru v 50.letech byl MUDr.Norbert Ka-
da,dnešní rezident Montréálu.--Košickým
policajtům někdo ukradl vycvičené psy.
--V dubnu zemřel v Praze Rudolf Slán-
ský,syn komunisty popraveného gen.ta-
jemníka KSČ.--Podle nového zákona bude
možné vyvlastňovat soukromé pozemky v
tzv.veřejném zájmu. Urychlí se tím vý-
stavba silnic a železnic.--Kancelář
prezidenta V.Klausa přišla o jedno au-
to. Šofér je s klíčky zaparkoval před
trafikou v Praze 5.Rozebráné auto na-
šla policie v křoví na Lounsku.--Jiří-
na Bohdalová oslavila "75".--V.Havel
se přiznal,že v posledních volbách vo-
lil zelené.--"Klub občanů ČR"v Bratisla-
vě vede Jana Bratinková/Pražská 17/--
Rudolf Battěk má novou adresu:Vaváko-
va 7, 148 00 Praha 4-Kunratice.--Ve
dnech 17. až 23.9. se bude v Praze ko-
nat "Symposium Media a zahraniční Če-
ši". Kontakt:Dr.S.Brouček,Etnologický
ústav AV ČR,Na Florenci 3,110 00 Pra-
ha 1. Periodika přijímá:I.Dubovický,
Loretánské nám.5, 118 00 Praha 1,ČR.-
--Otto Jelínek s rodinou žije v Šarec-
kém údolí. Dana Braunová napsala o něm
a jeho rodině zajímavou reportáž "Otto
Jelínek prodává starou vlast".-- Byla
zprístupněna data o spolupráci kom.
rozvědky s KGB.--5.8. zemřela matka p-
rezipidenta V.Klausa. Bylo jí 92 let.--
Banány zas zdražily.--Hrabě Ernst Har-
rach chce vrátit půlku Krkonoš. Soudní
řízení probíhá v Semilech.--Doera Marty
Kubišové,Kateřina,27, studuje žurnali-
stiku.--Býv.mluvčí prez.V.Havla,Ladi-
slav Špaček, dnes vyučuje diplomacii.
Magazínu "Ona dnes" poskytl rozhovor,
který nadepsali "Chtěl bych se narodit
jako Marilyn Monroe".--Skupina býv.čs.
vězňů navštívila něm.koncertně Flos-
senburg. Byl tam oběšen i býv.šéf něm.
kontrarozvědky W.Canaris.--V MFD vyšel
článek A.Horáckové "Příběh rusínského
generála,jenž přežil gulag"; Michal
Kričfalusi byl neohrožený voják a čs.
vlastenec.--Ve Zlíně vycházejí"Evrop-
ské Listy T.Zatloukala".Jsou kvalitní.
Dotyčný je aktivním europoslancem.

Na této lodi se po 60ti letech se-
šli maturanti "oktávy C" reálného
gymnázia v Pardubicích,většinou na-
rození v r.1927. Z původních 22ti
stále žije 15 a na pečlivě připra-
vený sraz /díky V.Samkovi/se dosta-
vilo 8.Třídním v r.1946 byl prof.F.
Jiránek,signatář Charty 77. Je po
něm v Pardubicích pojmenována uli-
ce.Pozvaný primátor města nepřišel.

Jára Kohout: „Já fouknu!“

/Z knížky Jožky Pejškara "Útěky želez-
nou oponou",Vyšla v Praze r.1992./

Čas se nachýlil a připozdilo se. Stanul jsem na
křižovatce a nezbylo než volit, kterou cestou se dát. Mími
jsem už nemohl utajit, že je s námi v Československu amen.
Moji přátele byli jeden za druhým zatýkáni. K našemu
rozhodnutí skočit do úplně neznámého oceánu přispěl pan
Veškra, majitel amerického biografu, který mě i Nedožinské
chtěl zaplatit cestu do Ameriky, když spolu vezmeme
J. Vojvodu, skladatele písně „Škoda lásky“, kterou američtí
„government issues“ přivezli s vlastním textem při invazi do
Evropy zpět. Vojvoda souhlasil, ale situace rychle spěla ke
krizi a my už nemohli čekat, až zase pan Veškra přijede do
Evropy. Na doporučení jednoho známého (jméno
nohopitelně neprozradím, možná, že ještě žije - a já mu
přijdu, aby žil ještě dlouho) jsem se v Praze setkal s člověkem,
který nás měl převést přes kopcečky. Cena byla poměrně
vysoká, 150 tisíc, ale zaplatil jsem ji bez váhání. Koupil jsem
dobře, život bez strachu nelze vyčíslit sebevyšším numerem.

Zařídil jsem pohostinské představení „Na tom našem
dvore“ v Aši. Nasedli jsme v Zadní Třebáni na vlak, který nás
vezl na Západ. Loučící sečnou nebudu zdržovat, byla jistě tak
pohutá u věšiny uprchlíků tehdy i kdykoli později. Věřili
jsme ovšem, že se vrátíme, měli jsme před očima návrat Jana
Wericha. Nikdy nic netrval věčně - jsme si říkali, a to nám
trochu ulehčilo odchod z míst, kde jsme vedli tolik let
spokojený život.

Z Mariánských Lázní jsme jeli do Aše autobusem. Mími se
Zuzkou a s Danielou vzadu, já s Alenou vpředu. Šofér mě
poznal a na celý vůz se zeptal, zda chci za kopečky, že mám
s sebou tolik kufrů. Vymluvil jsem se, že jedeme hrát
brigádnicky pro naši žvarnou pohraniční stráž. Málem by
tomu byl uvěřil, ale vtom se zezadu ozvala Zuzka a šofér se
jen suše podívil, zda se mnou bude hrát celá rodina.
Přechodník nás zavedl do jedné rodiny a já jsem šel na
střednici, kde na nás v tanečnickém sále čekalo tři sta bdělých
pohraničnicků s neméně bdělými slabšími polovicemi. Hned
v jedné z prvních sečen jsem si dovolil hloupou neopatrnost:
chodil jsem s rozžatou svíčkou a vyhrožoval jsem: „Já fouknu
... Já fouknu ...“ Naštěstí pohraničníci nebyli zřejmě
přece jen dost bdělí a nepochopili, že mě už v druhém dějství
neuvídí. Hned o přestávce jsem se v masce kohouta vytratil
zadním vchodem, kde na mne čekal onen dobrý muž, který
nás za drobný peníz měl převést. Děti s ženou šly napřed, ty
vedl jiný pašerák, který jim pomáhal nést kufr. Když jsme se
ocitli u malé osady, uslyšeli jsme zvuk motocyklů. Pohraničníci
se asi probudili a začali nás hledat. Průvodce se
vyděl:

„Jděte sám. Kdyby vás chytili, řekněte, že jste se zbláznili.
Jste v masce, tak vám to uvěří. Schovejte se v táhletom
bunkru, možná, že tam je už vaše paní. Počkejte na nás.“

Ty chvíle, které jsem s rodinou strávil v bunkru, byly kruté
dlouhé. Za hodinu, která mi připadala jako půl věčnosti, se
objevili oba průvodci a pokračovali jsme společně v kra-
sojždě. Po hodině jsme přešli násep s kolejem. Rozštěkali
se psi a přijížděl traktor. Seděli na něm dva civilisté a
policaji. Leželi jsme v trávě, vidět nás nemohli. Šofér
zarejdoval tak, jako by znal náš úkryt. Průvodce zašeptal:
„Hodte kufrы tady přes plot, později se pro ně vrátíte.
Utrkejte tady tím směrem. Hranice je už jenom půl kilometru
odsud. Pozor, jsou tam dvě celnice, česká a německá.
Nespleťte to!“

Utíkali jsme. Já se ohlédl a viděl jsem, jak naši průvodci
nakládají naše kufrы na traktor a odjíždějí s nimi. Běžel jsem
pár kroků za svým posledním majetkem, pak jsem toho
nechal. Rozloučil jsem se se svými movitostmi poměrně
rychle. Žena doběhla na německou celnici dřív než já a
poslala pro mne generála s puškou. Byl to Sudeťák, který mě
znal z filmů. Do Selbu nás odvezl mlékařský vůz.

Ona spadla, stali jsme se uprchlíky.

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

„Víd.Svob.Listům“ se povedlo krásné barevné číslo o 12ti stranách. Bylo věnováno XIV.všesokolskému sletu v Praze.--Vynikající nová kniha poúnorového exulanta prof.Jaroslava Krejčího: „Mezi demokracií a diktaturou“, s podtitulkem „Domov a exil“, 300 stran. Žije v Anglii. Zasáhl výrazně do několika vědních oborů. Vydal 13 zajímavých knih. Začátkem 50.let byl komunisty vězněn. Pracoval pro Čs.sociální demokracii v exilu.--Vyjímek Eugenie Bujnová žije v Rakousku, její dcera Evženie v Anglii a vnučka Evženie v Kanadě.--Paní Oli Andělová z Nákla má novou adresu: Unit 10, 2460 Flinder Rd.-Frankston,Bittern,Vict. 3918-Australia. Přejeme jí na novém místě spokojenost.--Krajané z Chorvátska /taneční skupina a pěvecký sbor/ obohatili setkání krajanů v Ml.Boleslavi. Zasloužil se PhDr.Jaromír Jermář,Klášteř n.Jiz.3,295 Ol Mnichovo Hradiště,ČR.--Krátko před svou smrtí zodpověděl spisovatel Arnošt Lustig všechny otázky dotazníku ONA./Má jej patentovaný autor Marcel Proust./--

ASADAASADAASADAASADA

František Anděl /10.10.1916 Ohrázenice-9.11.1995 Melbourne,Austrálie/ pracoval pro firmu Baťa na pětifádku/ je na straně pravé.--Pavel Jacko /130 Lamsvětdílech. Na fobert St.,Kangaroo Point,Qld.,4169-Australia/ by tografii z května 1989 je se svou manželkou Oli.

Měsíčník moravského humoru „TRNKY-BRNKY“ Box 55, 763 12 Vizovice, ČR

Roční předplatné US\$26:40 Lze poslat též na „KL“

Plk.Z.Čerovský nám sdělil, že dr.Ströbinger odešel na věčnost 1.prosince 2005.--Mirek Pištora, předseda Spolku Čechů a Slováků v Aucklandu, upozornil na nutnost zdravotního pojištění pro celou dobu pobytu v ČR. 6ti-členná delegace Senátu parlamentu ČR /vedená J.Kuberou/ navštívila českou vesničku Puhoi na N.Zélandě a předala medaili k 60.výročí konce 2.světové války známému čs.válečnému letci Láďovi Světlíkovi. V Austrálii se delegace ujal Fr.Jaroslav Šinek, 70 Homebush Rd.,Strathfield, NSW, 2135 -Australia. Po vzoru předchozího duch.správce Fr.Petra Eliáše,účastní se farnost krajaňského života a pořádá hodnotné koncerty. Hodně pomáhá měsíčník „Katolické listy“.--E.Břehovská hledá svého bratra Ant.Fraňka, který v roce 1969 emigroval z Rakouska neznámým kam.--Anglista PhDr.M.Hilský přebásnil 28 her Williama Shakespeara. Původní text tvoří levou stranu v knize a překlad /řádek po řádku/ je na straně pravé.--Pavel Jacko /130 Lamsvětdílech. Na fobert St.,Kangaroo Point,Qld.,4169-Australia/ by tografii z května 1989 je se svou manželkou Oli.

Husáka, zaplatili za vzdělání a začali jezdit do komunistického ráje. Udávali nebo neudávali? --Švýcarský „Zpravodaj“ v č./2006 znovu zveřejnil dosud známá fakta o smrti Jana Masaryka v březnu 1948, ale konstatoval, že rozhodující další dokumenty mohou přijít jen z archívů z Moskvy.--MUDr.J.Kubitshek de Olivei-

V roce 1971 se sešli v Anglii tito 3 zajímaví lidé: zleva-Mirka Vilímová /přišla o život tragicky 18.8.1977/, Olga Revilliodová-Masaryková a Honza Svoboda /zemřel v Londýně 13.2.1979./ Kdo o nich ví víc?

ra je stále uctíván jako nejlepší brazilský prezident v historii. Narodil se 12.9.1902 v městě Diamantina a zemřel 22.8.1976 při autonehodě v Resende. Jeho pradědeček pocházel od Třeboně.--V rámci programu Evropské unie ERASMUS studuje v cizině skoro 4.200 českých studentů. Populární je Německo, Anglie, Francie a Španělsko.--Praha i Bratislava přispěly na opravu tzv.Československého památníku v Mauthausenu. Letošního setkání se účastnil rakouský prezident H.Fischer, český a slovenský velvyslanec, vládní představitelé, diplomaté a vojenští příslušníci. Za bývalé vězně mluvil Jan Maršálek. Na závěr zahrála vojenská hudba evropskou hymnu.--Paní Vlasta P.Hudlická /798 27 Némčice n/Hanou č.352,ČR/ by ráda navázala kontakt s vnučkou švédské hraběnky Posse-Brázdové.--Prof.Jan Kmenta se se svou „trophy wife“ účastnil nedávného Kongresu SVU v Č.Budějovicích. Zatím uvádí tuto adresu:POBox 1107,Ann Arbor,MI,48106-1107, USA. Novomanželé plánují návštěvu Toronta.--„Věstník Sokola Sydney“ měl vynikající článek „Vzpomínka na nejlepšího britského přítele našeho národa-Sira Roberta Bruce Lockharta“, z pera I. Pšeničného.--Bulletin kat.farnosti v Londýně/Anglie/ přinesl celou stránku vtipů o Pánu Bohu.--Otec Jan Lang oslavil ve zdraví „87“. V roce 1991 dostal od prez.V.Havla Řád T.G.Masaryka. Prelát Pavel Kučera přesídlil do Prahy.

Kupuji čvymenut pohlednice /namky, bankovky, dopisnice, mince ad s celým světem 1 Kčž. 50724 Dětenice 25, ČR

NAŠI V USA

Naše čtenářka Stella Májová-Mrázová /Fallbrook,CA./ si se zájmem přečetla článek o „jazykových potížích“ mezi Čechy a Chorváty a vzpomněla si na historku, která kolovala v okolí Karla Čapka, který na Jadran rád jezdil. Jednou šel k holiči a přátelé mu poradili, aby řekl „Ošiřajte mi kosu“, jenže on holiči prý řekl „Okusajte mi šíšu“.--„Trnky-Brnky“ se stále lepší a zájemců nabízíme, že jim pošleme zdarma na ukázkou jedno z posledních čísel tohoto měsíčníku moravského humoru. Pište na adresu „KL“.--Sokolský borec Josef A.Poláček už není v Michiganu: nová adresa je:3530 Red Butte Drive, Santa Clara,UT.84765,USA. Je to blízko jejich syna.Přejeme oběma, aby zapouštění kořínků v novém prostředí bylo pokud možno bezbolestné.--Jarmila Novotná navštívila v r.1990 Prahu a hledala Ivana Jandla, který v r.1948 jako 10ti-letý vyhrál Oskara za vynikající výkon ve filmu „Poznamenání“. Slavná zpěvačka zjistila, že Jandl zemřel v r.1987 na cukrovku. Bylo mu 50 let.--Brněnský rodák,matematik Kurt Gedöl spolupracoval v Princetonu s A.Einsteinem.Zemřel tamtéž 9.1.1978. Dočkal se pamětní desky na brněnské technice.--

Indiáni v Nebrasce uměli vyřezávat ze dřeva všechno možné. Tato socha z jednoho ohromného stromu stojí u brány do rezervace ve Fort Calhoun,NE. Vlevo je Paul Janeček, otec liti dětí a vpravo je náhodná návštěvnice, která má ráda koně a kočky..

--Prof.Ivo Feierabend se stal „bylinkářem“:uvěřil léčivým účinkům rozrazilu lékařského.--V době,kdy Jan Filípek vlastnil v Palm Springs,CA.tři hotely, žilo tam na 30 našich krajanů. Už tam nejsou.--Skupina krajanů z Carlsbad,CA. si zajela v březnu do neďaleké Missie San Juan Capistrano a dočkala se příletu legendárních vlaštovek.--Gen.konzulát ČR v Chicagu /Suite 1680,205 N.Michigan Ave.,Chicago,IL.60601/ vede gen.konzul Marek Skolil se sedmi spolupracovníky. Krajané ze širokého okolí vědí, že plní tyto funkce:státní občanství,pasy,ověřování,právní pomoc,ochrana občanů ČR a pod.Pozor: Váleční veteráni neplatí správní poplatky.--Am.firma Gilead Sciences investovala v ČR do výzkumu v oblasti AIDS a zhubné žloutenky typu B. Výzkum povede prof.Antonín Holý, který se už zasloužil o léky Vistide a Vicrad. Výzkum se soustředí v Praze.--Historička A.Kulheimová z Uh.Hradiště píše pravidelně do chigaských „Hlasů národa“. V č.6/2006 zaujal článek o Karlově universitě.--Menšiny v USA budou už brzy tvořit většinu. Neustále roste počet Hispanců,Afroameričanů a Asijských.--Ředitel Rádía svob.Evropa /RFE/,Pavel J.Pecháček, má 4 dcery a syna. Všichni mluví česky.--Podle názoru účastníků se Světový kongres Spol.pro vědy a umění,pořádaný letos v Č.Budějovicích,plně vydařil. Mezi účastníky byl velvyslanec ČR v USA Petr Kolář, a velvyslanec ČR v Kanadě Pavel Vošalík. Pánel o„Sokolském hnutí ve světě“řídil Jan Waldauf z Mississaugy,Ont. Vojenská sekci předsedala Dagmar Hasalová-White z Annandale,VA.

Generál Josef Souček s paní se přestěhovali do Ameriky. Jejich nová adresa je: J.Souček,c/o Davina Pecháček, 8717 Ivyberry Way, Montgomery Village,MD. 20886-5669. V Olomouci byl známý skautským jménem SUK a patřil do oddílu Ostrých hochů.

Waldemar a Olga Matuškoví zdraví naše čtenáře z Floridy. Málokdo ví, že Olga se zabývala prodejem realit na „Ostrově pokladů“/Treasure Island/a v soutěžích firmy CENTURY 21 byla vždy první.